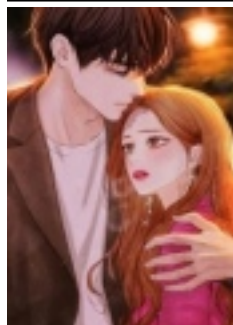

Chắc Chắn Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau

Contents

Chắc Chắn Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau	1
1. Chương 1: Chương I	1
2. Chương 2: Chương Ii	3
3. Chương 3: Chương Iii	5
4. Chương 4: Chương Iv	6
5. Chương 5: Chương V	8
6. Chương 6: Chương Vi	11
7. Chương 7: Chương Vii	13
8. Chương 8: Chương Viii	15
9. Chương 9: Chương Ix	17
10. Chương 10: Chương X	20
11. Chương 11: Chương Xi - End	21

Chắc Chắn Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau

Giới thiệu

Sau cuộc gặp đầy duyên phận, cô một mình trở về quê hương còn cậu bắt đầu thực hiện lời hứa “tìm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chac-chan-chung-ta-se-gap-lai-nhau>

1. Chương 1: Chương I

- Mẹ nó! Lạc rồi!

Mộc Lam khó chịu vừa đi vừa ngó xung quanh tìm đoàn người. Cô - Hoàng Mộc Lam là 1 người Việt. Đang trong tour du lịch đi tham quan Nhật Bản. Cả đoàn người đang đi chơi thì thấy có tổ chức 1 cuộc thi ở sân vận động nên ghé vào. Không ngờ 1 cuộc thi hát vòng loại tại địa phương mà đông khủng khiếp. Sau 1 hồi chen lấn xô đẩy thì Mộc Lam chính thức bị lạc khỏi đoàn. Tiếng Nhật thì cô không biết, tiếng Anh tuy khỏi

chê nhưng chẳng lẽ đi hỏi:” Bạn có thấy 1 đoàn người Việt Nam đi qua đây ko? “. Chưa nói đều là dân châu Á khó phân biệt, mà có phải đoàn đó đi tới đâu cũng nói:” Chúng tôi là người Việt Nam ” đâu mà hỏi như thế. Mộc Lam đau đầu:” Ở đây đông như vậy, hay là ra cổng sân vận động chờ. Lát nữa bọn họ ra có lẽ sẽ gặp được thôi.”. Nghĩ là làm, cô liền chen qua biển người trước sân khấu để đi về phía cổng. Lúc đi ngang qua 1 cái ghế trong sân vận động, thấy 1 người con trai ngồi đó, 2 tay chống lên đầu gối ôm đầu, gục mặt xuống. Cô nghĩ cậu ta cũng bị lạc mất đoàn du lịch giống mình thì bản tính nhân hậu + đồng cảm trời dặt. Tiến lại trước ghế, mở lời:

- Nè, cậu gì đó ơi, cậu cũng bị lạc à?

Nghe thấy có người nói chuyện với mình, cậu ngẩng mặt lên nhìn Mộc Lam, mở miệng:

- * Người nước ngoài?

- Hả?” Tiếng Anh? Vậy ko phải là người Việt rồi. Aiza, cái tính thích lo chuyện bao đồng của mình.”

(Những lời thoại có dấu sao ở trước là bằng tiếng Anh nhá.). Thấy mình nói sai, Lam liền sửa lại:

- * À, xin lỗi, tớ nhận lầm người.

Cậu cười:

- * Ko sao. Cậu là người nước ngoài à?

- * Ủ, mình đang đi du lịch ở Nhật. Đến đây xem náo nhiệt thì bị lạc.

- * À. Tớ tên Rin, người Nhật Bản. Rất vui được gặp cậu.

Thấy đối phương thân thiện, Lam cũng đáp lại:

- * Còn tớ tên Lam, người Việt. Rất vui được làm quen.

- * À, ra là người Việt. Tớ còn định sau này đến du lịch 1 lần đấy.

Lam gật gù. Bỗng cô nhìn thấy phía trước áo của cậu có dán 1 tờ giấy viết 1 hàng toàn số. Nhìn tờ giấy rồi ngoảnh lại nhìn sân khấu, Lam bất ngờ, ngoảnh lại hỏi Rin:

- * Cậu cũng tham gia cuộc thi này à?

Bỗng sau khi nghe Lam nói vậy, mặt Rin trầm xuống. Thấy mình lỡ lời, Lam liền nói:

- * Có phải tớ nói sai gì ko?

Rin cười, lắc đầu:

- * Cậu ko nói sai. Tớ đến để tham gia cuộc thi này...

Nói đến đó thì Rin im lặng, ko nói tiếp nữa. Lam thấy vậy hơi lo, hỏi:

- * Cậu sao vậy?

- * Khi xem mấy thí sinh trước biểu diễn, tớ liền cảm thấy lo lắng, ko có tự tin. Ai cũng tài năng cả, tớ sợ mình ko thắng được.

Lam hiểu cảm giác của Rin, mình còn chưa biểu diễn mà đã thấy người ta tài năng hơn mình rồi thì chắc chắn sẽ lo lắng và tự ti. Cô ko hiểu về ca hát lắm, nhưng an ủi thì có biết chút ít:

- * Cậu đừng lo lắng quá. Người ta bảo trước khi thi mà lo là ko tốt đâu. Tuy tớ ko hiểu về ca hát lắm nhưng tớ thường nghe mấy ca sĩ nước tớ nói khi hát thì đặt chính mình vào bài hát. Cậu yên tâm, dù cậu chỉ là nghiệp dư nhưng tớ sẽ là fan đầu tiên của cậu.

Rin bất ngờ, lẩm bẩm:” Đặt mình vào bài hát? “. Vì cậu nói bằng tiếng Nhật nên Lam nghe ko hiểu, hỏi:

- * Hmp? Sao vậy?

- * Ko có gì, cảm ơn cậu.

Nói rồi Rin nở 1 nụ cười tươi, Lam cũng cười lại với cậu. Lam nhìn quanh, bỗng kích động hét lên:

- A! Mọi người!

Lam nói bằng tiếng Việt nên Rin ko hiểu. Nhưng khi nhìn theo hướng của Lam thấy 1 đoàn người đang đi về phía cổng thì cũng hiểu đại khái là đoàn du lịch của Lam. Lam vui mừng, quay lại nói với Rin:

- * Rin, bây giờ tớ phải đi đây, sau gặp lại nhé.

Nói rồi định quay đi thì Rin đứng dậy, cầm cổ tay cô kéo lại. Lam bất ngờ, ngoảnh lại hỏi:

- * Có chuyện gì vậy?

- * Lam, chúng ta có thể gặp lại ko?

Lam hơi sững sốt khi nghe câu hỏi của Rin. Cũng đúng thôi, 2 người ở 2 nước khác nhau liệu có còn cơ hội gặp lại? Lam nghĩ nghĩ, rồi lấy tờ trong cặp ra 1 tờ giấy, viết lên đó 1 dòng chữ. Cuối tờ giấy đề tên: " My name: Lam ". Rồi đưa cho Rin, nói:

- * Có thể. Chúc cậu thi tốt. Tạm biệt nhé.

Nói xong, Lam cười với Rin 1 cái rồi chạy lại chỗ đoàn người hết lớn:

- Mọi người!

Nhìn Lam vui mừng và cười tươi khi tìm được người thân Rin cũng vui theo. Cầm lấy tờ giấy Lam đưa cho, trên đó là 1 dòng chữ ko phải tiếng Anh cũng ko phải tiếng Nhật. Bất giác đưa tay lên chạm vào chữ ' Lam ', lòng Rin lại cảm thấy mát mát: " * Lam, đây là tên cậu viết bằng tiếng Việt ư? Tuy bây giờ tớ ko hiểu ý cậu nhắn lại cho tớ nhưng tớ sẽ cố gắng để sau này có thể hiểu được nó ". Hít 1 hơi, Rin nhìn về hướng Lam vừa chạy qua, bây giờ ở đó đã ko còn bóng cô cũng như đoàn người nữa, cậu nói bằng tiếng Nhật, nhỏ đủ mình nghe:

- Lam, chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại nhau. Chờ tớ.

2. Chương 2: Chương Ii

Một năm sau...

Tại Đà Nẵng, . Trong 1 căn phòng khách sạn gần bờ biển...:

- Hoàng Mộc Anh! Em có chịu nhắc mông lên dọn đồ hay ko hả? Ngày mốt là về rồi đó.

Mộc Anh nằm choài trên giường, nũng nịu:

- Ừ hử, ko muốn. Chị Lam, hay chị dọn đồ cho em đi. Sắp đến truyền hình trực tiếp liveshow của Kuro-sama rồi, em ko muốn bỏ lỡ 1 giây phút nào kể cả cái quảng cáo mở đầu đâu. Chị giúp em đi mà. Chị Lam xinh đẹp, tốt bụng...

- Thôi đi, em ko dọn đồ, ngày mai vội vội vàng vàng quên vài thứ thì đừng có kêu ca.

- Kìa chị, giúp em đi mà. Chị cũng biết em cuồng Kuro đến mức nào rồi mà. Xin chị rủ lòng từ bi bác ái, giúp em lần này đi. Sắp đến liveshow của Kuro rồi mà...

- Sắp cái khi! Còn 30 phút nữa mới đến cái chương trình đó nhá. Đừng có nhắc, lo mà đi dọn đồ đi. Ko chị tắt luôn TV đó. ĐỨNG DẬY! MAU!

- Hic hic, đồ chị ác ôn...

Mộc Anh rất ko tình nguyện uể oải chống tay, nhắc mông đứng dậy. Vừa lảo đảo đứng được, loạng choạng, mặt mày ủ rũ định bước đi thì bỗng 1 giọng nói vang lên:

- Xin chào mừng mọi người đến với liveshow trực tiếp của danh ca Kuro. Chúng tôi đang truyền hình trực tiếp từ sân vận động ABC tại tỉnh XYZ của Nhật Bản. Sau đây mời mọi người theo chân chúng tôi để phỏng vấn Idol Kuro - Thần tượng Nhật Bản nào...

Mộc Anh nghe vậy, còn đầu uể oải, còn đầu ủ rũ. Hét toáng lên:

- Oa đến rồi, Kuro-sama, Kuro-sama, Kuro-sama. Em yêu anh. Đi đi, đi phỏng vấn Kuro nhanh đi, ta chờ lâu lắm rồi. Kuro! Em nhớ anh!...

Vừa hét, Mộc Anh vừa thả mông xuống giường kích động, háo hức. Mộc Lam thấy thì đau đầu:” Ôi... bao nhiêu công sức dọa nạt để Mộc Anh chịu đứng dậy đã đổ sông đổ biển hết rồi. Tất cả cũng tại cái liveshow chết tiệt kia. Tại sao lại phát sớm hơn tận 30 phút cơ chứ? Ko phát sớm phát muộn, lại đúng cái lúc bắt được cái Anh đi xếp đồ. Aix... bực mình chết mất.” Lam thừa biết tính cái Anh, nó mà đang xem Kuro của nó thì dù trời có sập nó cũng ko chạy: ‘Thà chết chứ ko bỏ Kuro’: đây là câu cửa miệng của cái Anh. Cho nên khi nó kích động ngồi xem liveshow của Kuro thì dù Lam dùng xà beng cạy mông nó lên thì nó cũng ko đứng dậy. Lam thở dài, bố mẹ đi chơi, cái Anh ở lại khách sạn chờ xem liveshow của Kuro nên ko đi theo. Đã vậy thì thôi, còn bắt cả cô ở lại cùng. Nào là bịa chuyện ở 1 mình sợ, rồi cái gì mà bắt cóc. Phi, ta khinh, miệng thì nói thế chứ 12h đêm mà nói nó đi xuyên rừng rậm gặp Kuro có lẽ nó cũng đi. Bất giác nhìn về phía Mộc Anh đang tham lam trợn tròn mắt nhìn Kuro trên TV, chỉ thiếu điệu chảy nước miếng nữa là đủ bộ ‘sắc nữ’ Lam lắc đầu ngán ngẩm. Thật là ko có tương lai mà. Bố mẹ dọn ở phòng thì dọn đồ chuẩn bị ngày mốt mà về. Lam tính cô với cái Anh, mỗi người dọn đồ cho 2 người thì sẽ nhanh hơn, giờ nhìn cái Anh như vậy, Lam thở dài, cô phải dọn đồ của cả 4 người rồi.

Dọn đồ xong, Lam lết cái xác ko hồn ra khỏi phòng. Vừa ngồi xếp đồ tề cả chân, mỗi cả tay vừa bị tra tấn bởi giọng hát ‘con lợn bị chọc tiết’ của cái Anh làm cô sụp đổ hoàn toàn tinh thần sống. Vừa ra khỏi phòng, đóng cửa lại, thở phào ra một hơi thì nghe tiếng hét thất thanh của cái Anh:

- Á Á Á Á Á Á Á...

Lam hoảng hồn, mở cửa lao vào phòng gấp gấp hỏi:

- Anh! Anh! Có chuyện gì vậy? Em có sao ko?

Nhưng đập vào mắt cô là cảnh cái Anh nguyên vẹn ngồi trên giường, cắn gối kích động nhìn về phía TV. Nghe Lam hỏi, Anh nhìn Lam, hét toáng lên trả lời:

- Chị Lam, vài ngày nữa Kuro đến sẽ đến biểu diễn. Đây là tin hot đó. Trước đó Kuro ko hề nói gì đến, bỗng sau liveshow này cậu ấy tuyên bố sẽ đến biểu diễn. Bất ngờ quá, em rất kích động...

Lam nghe vậy biết ko có chuyện gì mới yên tâm thở ra 1 hơi rồi quay người ra cửa đi, mặc kệ cái Anh ở trong phòng kích động hét lên như bà điên.

Tìm 1 chỗ ngồi thoải mái, Lam lấy máy ra lướt Face nhưng đập vào mắt cô là 1 đồng trang báo nói về việc Kuro sang . Toàn là của bọn con gái chia sẻ, cứ 10 stt thì có đến 6 cái là nói về việc Kuro sang . Oimeoi, điên đầu mất thôi. Lướt đi lướt lại chỉ thấy mỗi tin ‘Kuro sang’ Lam chán ngấy tới tận cổ. Nếu cái Anh mà thấy nó sẽ chạy lại bắt tay bọn con gái này và nói:” Tri kỉ”. Thực mệt mà. Lam ko hâm mộ Kuro nên ko biết nhiều lắm, chỉ biết Kuro là tên gọi của 1 ca sĩ mới nổi tầm 6 - 7 tháng gần đây của Nhật. Nổi nhờ thắng giải quán quân của cuộc thi âm nhạc tầm quốc tế diễn ra ở Nhật Bản. Với chất giọng thiên phú và ngoại hình ưa nhìn, Kuro đã trở thành thần tượng trong lòng các thiếu nữ. Riêng số fan nữ của Kuro đã là con số chục triệu. Chưa kể có cả fan nam nữa. Đó là những gì Lam biết về Kuro nhờ miệng cái Anh. Việc Kuro đến đúng là bất ngờ nhưng có cần thiết phải làm như thế ko? Còn làm to hơn lần ông Obama đến nữa.

...

Tối đó, tại Hà Nội, . Trong một khách sạn sang trọng, ở phòng VIP tầng 15, một người con trai đứng ở cửa sổ sát đất, ngắm khung cảnh HN về đêm, tay đưa lên chạm cửa kính, lẩm bẩm:

- * Lam, cậu ở đâu? Tổ đã đến rồi...

3. Chương 3: Chương Iii

Ngày hôm sau, trong khách sạn...:

- Oa oa, muốn về quá! Kuro biểu diễn ở Hà Nội kìa. May quá! Em muốn về! Em muốn về! Em muốn... ưm...
Mộc Anh đang phấn khích hét lên thì 1 quả táo bay lại chặn miệng. Mộc Lam ngồi 1 bên ngoáy lỗ tai, nhún mắt nói:

- Biết rồi. Nói mãi. Muốn về sớm sao hôm qua ko dọn đồ đi? Giờ lại kêu?

Cái Anh lấy trái táo trong miệng ra, chu mỏ đáp:

- Xì! Ko thềm nói với chị nhá. Liveshow của Kuro thì tất nhiên em ko thể bỏ được rồi. Kuro biểu diễn ở HN kìa, em muốn về...

- Im lặng giùm cái đi. Thích thì cho mua vé máy bay rồi về mà gặp Kuro của em đấy.

- Xì! Biết chắc chắn bố mẹ ko cho rồi còn nói.

- Em vội làm gì nhỉ? Kuro đó mấy ngày nữa mới đến , còn chúng ta thì ngày mai về HN rồi, em gấp cái gì?

- Em muốn ra sân bay đón Kuro mà...

* Cạn lời *

Cùng lúc đó tại HN, ở phố đi bộ DEF, có 1 người con trai mặc áo khoác thể thao, đội mũ lưỡi trai rồi trùm cả mũ áo khoác lên. Quần đen dài và đi đôi giày đen nốt. (Oimeoi, đang giữa hè đấy!). Vừa đi cậu con trai đó vừa vò đầu:" Khỉ thật! Lúc trước quên hỏi Lam cậu ấy sống ở đâu rồi? rộng thế này, đi đâu tìm chứ? Aix..."(Nguyên bản câu này nói bằng tiếng Nhật. Những câu có dấu '#' ở trước sẽ bằng tiếng Nhật nhá)...

- Lam @\$%&#*£€¥ (câu này bằng tiếng Việt cậu nghe ko hiểu.)

Đang bực bội bỗng cậu nghe 1 tiếng ' Lam ' thì sững người. Nhìn quanh thấy 2 cô gái đang cầm 1 chiếc máy tính bảng cười nói. Cậu tuy ko biết ' Lam ' mà mấy cô gái đó nói có phải Lam của cậu ko, nhưng chỉ cần có 1 tia hi vọng thì cậu sẵn sàng thử. Tiến lại chỗ 2 cô gái, cậu mở lời:

- * Xin lỗi, cho hỏi...

2 cô gái đó nghe có người nói chuyện với mình thì ngẩng lên nhìn cậu, rồi lại nhìn nhau:

- @#\$\$&£€. (Người nước ngoài à?)

Rồi 1 người nhìn cậu, trả lời:

- * Vâng, có chuyện gì ko ạ?

Cậu vui mừng vì 2 người này biết tiếng Anh, nếu ko thì ko còn hi vọng mất. Cậu nói tiếp:

- * Lúc này, tôi có nghe các bạn nói đến ' Lam '. Tôi cũng có một người bạn tên Lam. Tôi đang tìm cô ấy, ko biết người các bạn nói có phải là cô ấy ko?

- Lam? @#\$ Lam? (Lam? Mộc Lam?)

Cả 2 cô gái nhìn nhau, nói:

- Lam nó quen người nước ngoài từ khi nào vậy?

- Ai mà biết được. Hè năm nào nó chả đi du lịch. Quen một người nước ngoài cũng là bình thường mà. Tổ còn nhớ măm ngoái Lam nó đi Nhật. Cậu bạn này là người châu Á, nhưng lại dùng tiếng Anh vậy người này cũng Có thể là cậu bạn bên Nhật Lam quen cùng nên

- Hí hí, cứ đi chỗ này quen người này, chỗ kia quen người kia thì dần hậu cung của Lam sẽ chật ních người mất.

- Haha, đúng vậy. Nhưng chưa chắc người cậu ấy tìm là Mộc Lam. Cứ kiểm tra cho chắc. Nếu đúng, sau này có thứ mà trên con Lam.

- Được đó.

Thảo luận xong, 2 người ngoảnh sang cậu, nói:

- * Chúng tớ ko chắc Lam là người cậu muốn tìm nhưng tớ có ảnh cậu ấy đây. Nếu cậu muốn cậu có thể kiểm tra

Cậu nghe vậy rất vui, tỉ lệ tìm được Lam cao như vậy tất nhiên phải thử rồi:

- * Vậy thì phải nhờ các cậu rồi. Cảm ơn nhiều.

- * Ko có gì.

Nói rồi 1 cô gái lấy cái máy tính bảng ra, vào face tìm tìm. Cậu thấy vậy ngạc nhiên: " # Lam cũng dùng face ư? Vậy thì tiện rồi.". Bỗng cô gái đó reo lên:

- * A! Đây rồi!

Cô gái đưa cậu cái máy tính bảng, cậu cầm lấy, xem ảnh, kích động: ' # Đúng là cô ấy rồi! ". Thấy cậu kích động, 2 cô gái đó cũng đoán ra được Mộc Lam chính là người cậu muốn tìm. Cậu nhanh trí nhớ lại nick face của Lam. Sau khi trả lại máy, cậu tranh thủ hỏi vài điều về Lam. Cậu thật sự rất vui khi Lam sống ở HN, hiện tại chưa thể gặp vì Lam đang đi du lịch Đà Nẵng. Nhưng rất may, ngày mai Lam sẽ về. Sau khi cảm ơn và tạm biệt 2 cô gái, cậu trở về khách sạn, dùng face của mình để theo dõi face Lam. Cậu ko gửi lời mời kết bạn vì muốn tạo bất ngờ cho Lam. Cậu dành cả ngày hôm đó để xem các hoạt động của Lam từ lúc lập face đến giờ. Thấy ảnh có mặt Lam là cậu tải về hết. Một năm nay, mỗi khi nhớ Lam, cậu chỉ có thể tưởng tượng lại khuôn mặt Lam và ngắm tờ giấy Lam đưa. Lúc đó Lam rời đi vội vàng, ngay cả họ của cô cậu cũng ko biết chưa nói đến 1 bức ảnh, nick face hay cái địa chỉ nhà. Giờ biết face Lam, có ảnh Lam, cậu ko còn phải tự nhớ lại hình ảnh Lam nữa. Bỗng cậu sững người lại khi thấy 1 stt của Lam từ 1 năm trước, mục là ' Cổ lên! ', còn ảnh thì chụp 1 cuộc thi diễn ra ở Nhật và thí sinh đang biểu diễn chính là... là... Rin. Cậu thất thần nhìn stt trước mắt: " # Thì ra... thì ra cậu ấy vẫn xem ". Đọc các cmt, Lam chỉ nói là sang Nhật du lịch, thấy 1 cuộc thi nên chụp ảnh lại làm kỉ niệm thôi. Nhưng cậu biết, lúc Lam tìm được người nhà, đến khi cậu biểu diễn cách nhau gần 1 tiếng. Mà Lam chỉ chụp phần thi của cậu, những phần trước ko có. Vậy Lam là cố tình ở lại xem cậu biểu diễn. Cậu sững sờ nhìn stt trước mắt, thở ra 1 hơi, nói nhỏ: " # Lam, có lẽ... tớ thích cậu mất rồi..."

4. Chương 4: Chương Iv

Ngày hôm sau, cả nhà Mộc Lam lên máy bay đi ra HN. Suốt cả ngày hôm đó, cậu cũng phải bí mật đi kiểm tra sân khấu. Ngồi trên máy bay, Mộc Anh kích động:

- Chị! Chị! Chị xem này! Họ dựng sân khấu cho buổi biểu diễn của Kuro rồi này. Đẹp quá à! A! Nó ở quảng trường GHI gần nhà chúng ta nè. Hihi vui quá! Đến lúc Kuro biểu diễn thì có thể đến sớm chen chỗ rồi...

Cái Anh nói oang oảng, Lam nằm 1 bên cũng ko ngủ được, bực mình:

- Biết rồi, em im lặng đi. Cho người khác ngủ với chứ.

- Em ko im được. Cứ nghĩ đến chuyện Kuro sắp biểu diễn ở gần chỗ mình ở là em ko thể ngừng nói được...

Lam ôm đầu, nằm nghiêng sang hướng khác, lẩm bẩm:

- Kuro chết tiệt. Để bà gặp mày kiểu gì bà cũng cho mày đẹp mặt.

Vậy là trong suốt thời gian bay từ Đà Nẵng ra HN, Lam bị cái Anh tra tấn lỗ tai suốt. Được lúc cái anh ngủ, Lam thở phào nhẹ nhõm cuối cùng cũng được yên tĩnh. Nhắm mắt lại định ngủ thì cái Anh lại reo lên:

- Oa, Kuro, em yêu anh! Hát thêm bài nữa đi!

Lam ngoảnh sang nhìn cái Anh, thì ra là nói mớ. Ngủ cũng ko tha cho Lam. Cô nghiêng răng: " KURO! TÔI HẬN ANH! ".

Tại 1 nơi nào đó Kuro ách xì 1 cái. Cậu đưa tay lên sờ mũi:

- # Có ai nhắc đến mình à?

...

Lam về đến nhà tầm 10h trưa, thời gian còn lại của ngày cả nhà cô ở nhà soạn đồ và nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, lúc 5h, Lam như thường lệ chạy bộ buổi sáng ở quảng trường GHI gần nhà. Đến quảng trường, nhìn sân khấu được dựng ở quảng trường chính, Lam tắc lưỡi:

- Chậc chậc, to đấy. Ko hồ là Idol quốc tế. Chỉ biểu diễn 1 buổi ở mà cũng hoành tráng như vậy.

Ngắm sân khấu 1 hồi rồi cô chạy bộ quanh quảng trường.

Tại 1 chiếc ghế đối diện hồ, cậu ngồi đó, trên khuôn mặt thể hiện rõ ý cười và sự háo hức. Cậu đã tìm hiểu và biết Lam thường chạy bộ vào 5h buổi sáng, tại quảng trường GHI. Con đường cạnh hồ này cũng nằm trong đường chạy của Lam. Để tránh mọi người, cậu quyết định ngồi chờ ở đây. Chỗ này vừa là góc khuất vừa ít người qua lại vào giờ này nên rất tiện.

Một lúc sau, thấy Lam từ xa đi lại, ngồi xuống nghỉ ngơi ở ghế bên cạnh bồn tim cậu 'thích' một cái. Cậu bất giác đứng dậy, đi lại chỗ Lam, trong lòng vui mừng. Khi còn cách chỗ Lam ngồi 1m cậu dừng lại. Cậu kích động gọi 1 tên người con gái cậu đã nhớ nhưng suốt 1 năm qua:

- * Lam...

Lam đang chơi điện thoại, thấy có người gọi tên mình thì ngẩng đầu nhìn quanh rồi dừng mắt ở chỗ cậu. Lam bất ngờ, cô quen cậu ta sao? Sao cô ko biết cậu mà cậu lại biết tên cô? Nhìn cậu có chút quen nhưng ko nhớ ra đã gặp ở đâu nên Lam nghi ngờ, hỏi:

- Cậu là...?

Thấy Lam ko nhận ra mình, cậu lên tiếng:

- * Là tớ đây. Tớ là Rin, cậu ko nhớ sao?

- * Rin? " Tiếng Anh? Người nước ngoài à? "

- * Đúng vậy. Một năm trước cậu có đến Nhật Bản du lịch. Cậu đã gặp tớ ở cuộc thi hát vòng loại tại địa phương, cậu nhớ ra chưa?

Lam nghe vậy thì suy nghĩ 1 lúc, reo lên:

- A! @#%&. (A! Nhớ rồi!). * Cậu chính là thí sinh tự ti hồi đó.

Cậu thấy Lam nhớ ra thì vui mừng, nói tiếp:

- * Cậu nhớ ra rồi. 1 năm ko gặp, cậu vẫn khỏe chứ?

- * Khỏe mà. Ko ngờ, cậu đến du lịch thật. Haha, lần này đến lượt cậu làm khách ở nước tớ. Yên tâm, tớ biết rất rõ về HN, nếu cậu muốn đi chơi cứ nói với tớ, tớ sẽ đưa cậu đi chơi thỏa thích.

Rin hơi bất ngờ." # Du lịch? Đi chơi? Có vẻ cậu ấy ko biết? Vậy... coi như đó là bất ngờ mình dành cho cậu ấy đi." Rồi cậu cười:

- * Được, vậy lần này nhờ cậu.

- * OK. Vậy lần đó cậu... có... thắng... cuộc thi... ko?

Rin nhìn Lam, cười khỏ:

- * Tớ ko thắng được. Có rất nhiều người tài giỏi.

Lam thấy mình hỏi đúng nỗi đau của cậu liền vội nói:

- * Tớ xin lỗi, tớ ko biết. Cậu cũng đừng buồn, sẽ có cơ hội khác thôi. Giờ cậu cứ thư giãn đi, cậu đến là để du lịch mà. Yên tâm, cậu mà đi chơi với tớ thì đảm bảo quên hết buồn luôn.

Thấy Lam vẫn nhiệt tình như vậy, lòng cậu lại thêm ấm áp:

- * Vậy nhờ cậu nhé.

- * OK. Mà cậu đến lúc nào?

- * Tớ vừa xuống máy bay hôm qua.

- * Vậy cậu đã đi được đâu chưa?

- * Tớ chưa. Hôm qua tới giờ đều ở trong khách sạn.

- * Vậy lát nữa cậu có bận ko? Chúng ta đi chơi?

Nghe Lam nói vậy, trong lòng cậu rất vui. Đang nghĩ cách rủ Lam đi chơi thì Lam lại chủ động, hỏi sao cậu ko vui được chứ. Kiểm chế nội tâm vui muốn điên lên, cậu trả lời:

- * Hôm nay tớ ko bận gì cả. Cậu có thể đưa tớ đi thật sao?

- * Tất nhiên là được. Vậy lát nữa 7h hẹn gặp cậu ở quảng trường chính nhé?

Cậu vui mừng, đáp:

- * Được, vậy lát nữa 7h gặp lại cậu.

- * OK, quyết định vậy đi. Giờ tớ phải về rồi, hẹn lát nữa gặp lại. Bye bye.

Lam nói rồi vẫy tay chào cậu, đi về. Cậu cũng vẫy tay chào lại. Nhìn bóng Lam đã đi khuất, cậu nhảy cẫng lên,:" # Yes, thật là may mắn. Đã gặp được cậu ấy, còn được đi chơi cùng nữa chứ. Vui quá! Có thể xem là hẹn hò ko nhỉ? Đúng là hẹn hò rồi, đi chơi 2 người thì chính là hẹn hò rồi. Đúng đúng." Rin đứng đó vui mừng 1 lúc rồi mới đi về khách sạn với tâm trạng cực tốt.

5. Chương 5: Chương V

Đúng 7h, Lam đi đến quảng trường GHI đã thấy Rin đứng đó ngắm sân khấu ‘ của Kuro ’. Lam đi lại, vỗ vào vai Rin, hỏi:

- * Cậu đến lâu chưa?

Rin nhìn Lam cười:

- * Tớ mới đến thôi.

Lam tiến lên đứng cạnh Rin, nhìn sân khấu, hỏi:

- * Cậu có biết Kuro ko?

Rin giật mình 1 cái, sau đó trả lời:

- * Tớ... tớ...

Lam cười 1 tiếng:

- * À quên, cậu và Kuro đều là người Nhật mà nhỉ? Với lại Kuro nổi tiếng như vậy, làm sao cậu ko biết được.

Rin thở ra 1 hơi, nhưng tim vẫn treo cao, ko dám thở mạnh:

- * Tổ biết Kuro chứ. Tổ cũng hâm mộ cậu ấy lắm

- * À, vậy thì giống rồi...

Rin nghe vậy, hiện lên 1 tia vui mừng, hỏi:

- * Giống ai?

Lam cười:

- * Giống Mộc Anh

Rin nghe vậy thì thất vọng, hỏi:

- * Là ai vậy?

- * Em gái tớ - Hoàng Mộc Anh.

- * À...

- * Mấy ngày nữa là có liveshow của Kuro ở đây, cậu có định đi xem ko?

- * Có lẽ là có.

- * Ừm...

Bỗng Lam ngoảnh sang nhìn Rin, nói:

- * Thôi, đi chơi nào.

Rin gật đầu:

- * Được, đi thôi.

Trên đường ra bến xe bus, Rin hỏi:

- * Cậu đi đến mấy giờ thì về?

- * Tớ hả? Đi chơi cả ngày, chiều 5 - 6h gì đó thì về.

Rin nghe vậy rất vui, hỏi lại:

- * Thật sao?

- * Ừm, tớ xin bố mẹ rồi, trưa nay ở ngoài. Bạn từ nước ngoài sang thì phải dẫn đi chơi thỏa thích chứ.

Nói xong còn nháy mắt 1 cái với Rin. Rin đỏ mặt, cúi đầu nói:

- * Vậy... vậy à?

...

Lúc 2 người đứng chờ ở bến xe bus, bỗng Lam reo lên:

- * A! Xe đến rồi kìa!

Rin nhìn theo hướng Lam và bàng hoàng:

- * Lam... chúng ta... đi xe bus à?

Nhìn biểu cảm của Rin, Lam khó hiểu:

- * Ừ. Ở phương tiện di chuyển chủ yếu là xe bus thôi, ko giàu như ở Nhật có tàu điện đâu.

- * Ko, ý tớ ko phải như vậy...

- * Chẳng lẽ... cậu bị say xe?

- * Ko, tớ... tớ sợ đám đông

Lam vỡ lẽ, thì ra Rin sợ đám đông nên ko thể đi xe bus hay xe điện. Lam nghĩ nghĩ, giờ đi taxi cũng được, nhưng tại sao ko nhân cơ hội này giúp Rin hết chứng sợ đám đông đó. Lam nghĩ vậy, liền quay qua nói với Rin:

- * Sợ cũng ko sao, nhân cơ hội này tập cho hết sợ luôn đi.

Nói rồi Lam cầm tay Rin:

- * Yên tâm, có tớ đây. Sẽ ko sao đâu.

Rin thấy Lam cầm tay mình, hơi bối rối. Giữa Lam với nỗi sợ phải chọn cái gì? Thấy Rin lưỡng lự, Lam cũng ko muốn ép cậu, buông tay ra, nói:

- * Cậu cũng ko cần cố quá đâu. Chúng ta đi taxi vậy.

Vào cái lúc Lam buông tay ra, lòng Rin đã có quyết định. Rin nhìn Lam, nói:

- * Vậy nhờ cậu cả.

Thấy Rin như vậy, Lam cũng vui theo, cười, nói:

- * Ok.

Vừa lúc đó, xe bus cũng dừng ở bến, Lam kéo tay Rin đi lên xe, phấn khích nói:

- * Địa điểm đầu tiên: Công viên trò chơi cảm giác mạnh KMN. Đi thôi!

Rin vừa nghe trò chơi cảm giác mạnh thì khóc thẫn:" Để Lam dẫn mình đi chơi có phải quyết định đúng ko? "

Đến công viên KMN, Lam kéo Rin đi chơi tất cả các trò. Lúc chơi mấy trò cảm giác mạnh, Lam giơ tay lên hét, Rin ngồi 1 bên như nín thở, xanh mặt. May được cái Rin ko ói nên chơi được nhiều trò. Trưa đến thì đi ăn sau đó đi dạo quanh hồ S. Chiều lại bắt xe bus đi xem phim sau đó đi ăn vặt.

Lúc trở lại quảng trường GHI, 2 người ngồi ở ghế nói chuyện. Lam:

- * Hôm nay cậu đi chơi có vui ko?

Rin tuy mệt nhưng rất vui, nhất là cả ngày được ở bên cạnh Lam:

- * Vui lắm!

- * Vậy ngày mai cậu có muốn đi chơi nữa ko?

Rin nghe vậy thì bất ngờ + vui mừng hỏi:

- * Thật sao?

- * Thật chứ. Cậu mới đi được 1 số nơi thôi. Ở HN còn có rất nhiều chỗ chơi vui hơn nữa. Nếu ngày mai cậu rảnh tớ lại đưa cậu đi chơi tiếp, thế nào?

- * Được. Ngày mai tớ ko bận việc gì cả. Vậy phải phiền cậu rồi.

- * Ko sao. Phiền gì chứ, tớ cũng được đi chơi mà. Hi hi.

Thấy Lam cười, lòng Rin lại ấm áp. Lam nhìn đồng hồ, nói:

- * Bây giờ cũng muộn rồi. Tớ về trước đây, mai gặp lại. 7h ở quảng trường chính nhé.

- * Được, mai gặp lại.

Nói rồi Lam đi về, vẫy tay chào Rin. Rin vẫy lại. Sau khi bóng Lam vừa đi khuất, Rin lại ngồi xuống ghế, mở điện thoại ra:" # Ngày mai là Kuro sang . Ngày một hợp báo, một tê biểu diễn. Rồi ngày sau nữa là giao lưu với fan à... Minh còn ngày mai. Còn vào ngày giao lưu với fan thì diễn ra vào buổi sáng, buổi chiều sẽ rảnh. Haiz... xong ngày đó là phải về nước rồi. Vậy ngày mai phải nói thôi. Được! Cố lên! "

Hôm sau Lam lại đưa Rin đi chơi tiếp: buổi sáng đi công viên nước, trưa đi ăn, chiều đi thủy cung sau đó đến phố đi bộ dạo. Lúc trở lại quảng trường GHI, Rin đưa cho Lam 2 tấm vé đi xem buổi biểu diễn của Kuro, nói:

- * Tớ có 3 vé đi xem Kuro biểu diễn. Em cậu cũng hâm mộ Kuro nên 1 vé cho nó. 1 vé còn lại là cho cậu.

Lam thấy Rin đưa 2 vé cho mình thì lắc tay từ chối:

- * Ko, ko cần đâu. Làm sao có thể để cậu mời được chứ? ” Đùa à? 1 cái vé này đã bằng nửa tiền ăn sáng một tháng của mình rồi. Làm sao mình có thể ‘ vô sỉ ’ mà nhận 2 tấm được cơ chứ. Mà Rin cũng giàu phết.”

Rin nhìn Lam, nói:

- * Tớ đã mua rồi ko thể trả lại. Cậu cũng đừng lo, bên trang web ‘ Người Nhật ở ở ’ họ có ưu đãi dành cho người Nhật mà. Cậu cứ xem như đây là quà cảm ơn cậu đã dẫn mình đi chơi đi. Cậu mà ko nhận thì khác gì khinh tớ đâu...

Lam thấy Rin bày ra bộ mặt ủy khuất thì cũng mềm lòng. Với lại Rin cũng đã nói mua được vé với giá rẻ nên Lam cũng yên tâm hơn. Nhận lấy 1 tấm vé từ tay Rin, Lam nói:

- * Thay mặt Mộc Anh cảm ơn cậu. Còn về tấm kia, tớ ko hâm mộ Kuro nên tớ ko muốn đi đâu. Cậu cứ giữ lại đó.

- * Cậu nhận đi, tớ cũng đến mà. Coi như là cậu dẫn tớ đi chơi 1 lần nữa vậy. Với lại... tớ... có chuyện... muốn nói với cậu...

Lam nghĩ nghĩ rồi cũng cầm lấy tấm còn lại, cười với Rin:

- * Vậy thì cảm ơn cậu. Hôm đó tớ sẽ đến.

- * Lam, cậu... có... có thể... cho tớ... số điện thoại... của cậu ko?

- * Hả? Được chứ. Đưa tớ máy cậu.

Rin nghe vậy lấy máy ra đưa cho Lam. Lam ấn ấn một hồi thì thấy điện thoại Lam cũng kêu. Lam lấy máy mình ra, bất ngờ nhìn đi nhìn lại 2 máy, sau mới ngẩng lên nhìn Rin, hỏi:

- * Cậu... cậu có sim của nước tớ à?

Rin nghe vậy ‘ à ’ một tiếng, nói:

- * Ừ, mới mua đó. Mua mà dùng ở đây chứ dùng sim nước tớ có chết tiền.

- * À...

Nói rồi Lam lưu số cho cả 2, trả lại máy cho Rin rồi tạm biệt đi về. Vì Rin nói ngày mai Rin bận nên 2 người ko đi chơi. Chỉ hẹn ngày mốt đi xem buổi biểu diễn của Kuro.

Cái web trên là tg bịa đó. Đừng có lên google search đấy. Hihi

6. Chương 6: Chương Vi

Về đến nhà, thấy cái Anh đã về, ngồi ở ghế, mặt thì xỉ xuống, Lam trêu:

- Sao vậy? Sao mặt lại ỉu xiu như thế? Ko phải hôm nay em đi đón Kuro ở sân bay sao? Tưởng được nhìn Kuro ngoài đời rồi bắt em chết em cũng cam lòng? Thế nào? Có ai bắt em chết thật à?

Cái Anh nghe Lam chọc thì tâm tình tốt lên, chu mỏ đáp:

- Hừ! Đi đón Kuro nhưng ko thấy mặt. Người đâu mà bịt kín mít, sợ người ta nhìn mòn mắt mặt sao? Đã vậy lúc đi về còn ko kịp mua vé xem biểu diễn, phải chờ ngày mai. Mà vé thì sắp hết rồi, ngày mai đến chưa chắc đã còn. Huhu sao số em khổ vậy chứ?

Lam thấy vậy thì bật cười:

- Haha, may cho em đấy.

Thấy Lam cười trên nỗi đau của mình, cái Anh khó chịu, hỏi:

- Em thì may cái gì chứ?

- May vì ko mua được vé. Nếu em mua được, em sẽ tốn từng ấy tiền đó. Nói cho em biết chị có vé xem buổi biểu diễn của Kuro.

Vừa nói, Lam vừa lấy ra 1 tấm vé, vẫy vẫy trước mặt. Thấy vé, mắt cái Anh sáng lên, làm một bộ nịnh nọt:

- Chị ~ Chị Lam xinh đẹp ~. Em nhớ chị đâu có thích Kuro, mà chị có vé kìa, chị cũng biết em cực kì cuồng Kuro rồi đấy. Hay là chị cho em cái vé đấy đi. Chị ko đi thì cũng phí, cứ để em đi thay cho.

Lam cười gian xảo:

- Nhưng bây giờ chị muốn đi rồi biết làm sao?

Cái Anh nghe vậy liền giật giật môi:” Muốn làm khó em thì nói té đi. Chị có bao giờ nghe Kuro hát đâu mà giờ lại đòi đi xem buổi biểu diễn của Kuro chứ! ”. Tuy bên trong nghĩ vậy nhưng ở ngoài cái Anh vẫn phải trưng ra bộ mặt lấy lòng:

- Hay cho em mua lại cái vé đó?

Lam lắc lắc ngón tay:

- Chị ko thiếu tiền.

Cái anh nghe vậy liền bắt đầu bực mình:

- Vậy chị muốn gì?

Lam gơ 1 ngón tay lên:

- Làm toàn bộ việc nhà...

Lam nói đến đó thì cố ý kéo dài. Thấy vậy cái Anh đành nói tiếp:

- 1 tuần?

Lam lắc đầu. Cái Anh kinh hãi:

- Đừng nói là... 1 tháng nha?

Lam gật đầu. Cái Anh hét lên:

- Cái gì chứ? Chị bắt ép người quá đáng rồi đấy. Có cái vé mà chị bắt em làm việc nhà tận 1 tháng?

- Ấy, em bình tĩnh. Cái vé này đã bằng một nửa tiền ăn sáng 1 tháng của chị rồi đấy. Chưa kể chị còn phải cố gắng chen qua đám đông rồi lại phải đứng xếp hàng chờ cả buổi sáng mới mua được. 1 tháng việc nhà là thiệt cho chị rồi đấy.

Cái Anh nghe vậy cũng thấy có lí, trả lời:

-Thôi được, 1 tháng thì 1 tháng.

Lam nghe vậy cười gian xảo. Đưa cho cái Anh tấm vé. Mọc Anh lấy được vé thì vui mừng hôn hít lên đó rồi ôm vào lòng, reo lên:

- A! Kuro-sama! Em đã lấy được vé đi xem buổi biểu diễn của anh rồi. Chờ em. Em chắc chắn sẽ đến mà...

Lam thấy cái Anh vui mừng thì cũng vui:” Haha, Rin à, cảm ơn tấm vé của cậu nhiều lắm.” rồi xoay người về phòng mà trong lòng ko hề có chút cảm giác tội lỗi khi đã lừa 1 đứa trẻ.

Ngày hôm sau diễn ra họp báo của Kuro với các phóng viên, nhà báo . Nhìn cái Anh hí hửng xem TV, Lam lại nhớ đến Rin:” Rin cũng hâm mộ Kuro giống cái Anh... Đừng nói là hôm nay Rin bận việc cũng là vì ở lại khách sạn xem buổi họp báo của Kuro đấy nhé.“. Rồi tưởng tượng cảnh Rin ngồi xem Kuro giống cái Anh thì bật cười:” Thật là trẻ con mà.”. Trong lúc cái Anh xem TV ở phòng khách thì Lam lại ở trong phòng chơi điện thoại để tránh những lúc cái Anh kích động mà hét lên. Ngồi xem lại mấy cái ảnh lúc đi chơi chụp chung với Rin, Lam bất giác nở 1 nụ cười. Chọn 1 ảnh chụp Rin đang cầm kem cười tươi lúc ở công viên làm ảnh đại diện cho số Rin trong danh bạ, Lam ko khỏi cảm thán Rin thật sự rất đẹp. Lam vỗ vỗ đầu mình, cô đang nghĩ gì vậy chứ, dạo này cứ nghĩ đến Rin suốt, có lẽ vì đi chơi với nhau nhiều quá thì phải.

Bỗng cửa phòng bật mở, cái Anh chạy từ ngoài vào hét lớn:

- Chị! Chị! Kuro nói ra mắt bài hát mới ở liveshow lần này. Bất ngờ quá!

Rồi chạy lại ôm cổ Lam, cọ má vào má Lam nói:

- May mà có chị cho em cái vé đó nếu ko em ko được đi xem bài mới của Kuro mất. Trước đó Kuro ko hề nói gì tới bài hát mới này. Bỗng dưng hôm nay trong buổi họp báo lại nói sẽ ra mắt trong liveshow ở . Haha, bọn fan nước Nhật và nước khác hãy ghen tị đi, haha...

Lam đẩy mặt cái Anh ra, nói:

- Em nói cho chị làm gì? Chị có hâm mộ Kuro đâu. Với lại muốn cảm ơn thì cứ làm việc nhà cho chị. Vậy là quà cảm ơn lớn nhất rồi.

- Xí, em nói cho chị là vì em muốn chia sẻ chuyện vui rồi... A! Phải đi cập nhật stt cái đã.

Nói rồi cái Anh chạy đi mất. Lam nhìn cái Anh mà lắc đầu ngán ngẩm. Nhưng bỗng lại nhớ đến Rin:” Rin cũng hâm mộ Kuro nên có lẽ cũng rất vui khi nghe tin này đấy nhỉ? Vậy chắc là sẽ háo hức đi buổi liveshow đó lắm.”. Nghĩ tới cảnh Rin cười tươi khi nghe bài hát mới của Kuro Lam lại cảm thấy ấm áp, lại càng muốn liveshow đến nhanh và càng muốn đi xem cùng với Rin.

7. Chương 7: Chương VII

Liveshow của Kuro diễn ra vào tầm buổi tối đến đêm khuya, từ 7h tối đến 9h tối, sau đó là giao lưu, chụp ảnh với fan đến tầm 10h. Từ 6h cái Anh đã ra khỏi nhà, nói là đi chen chỗ trước. Lam đến 6h45 mới bắt đầu đi, cũng nhắn tin báo cho Rin luôn:

- * Rin, tớ bắt đầu đến quảng trường GHI đây, cậu đi chưa?

1 lát sau thấy Rin trả lời:

- * Cậu đến đi. Tớ đến lâu rồi, đang chờ cậu đây.

Lam biết vậy liền lo lắng, ko biết Rin chờ có lâu ko, vội nhắn lại:

- * Tớ đang trên đường đi đến đó. Chờ nhé?

Rồi vội vàng sửa soạn để đi đến chỗ liveshow. Đến cổng quảng trường, đưa vé cho nhân viên kiểm tra rồi đi vào trong, Lam choáng ngợp khi nhìn thấy cảnh trước mắt: 1 biển người, à ko, phải là 1 đại dương người thì đúng hơn. Nhìn đâu cũng toàn người là người, đông đúc, chen lấn xô đẩy nhau. Có cả những fan cuồng mặc áo, đeo ruy băng cổ vũ, ko ngừng trao đổi về Kuro... Lam nhìn biển người mà đau đầu:” Rin ở đâu chứ?”. Đám người này, di chuyển ở trong đó đã khó, chưa nói đến chuyện đi tìm người. Lam bắt đầu lo lắng, Rin có chứng sợ đám đông, ko phải cậu ấy đang bị kinh sợ mà đứng ở 1 góc đấy chứ. Nghĩ vậy Lam rất lo, tuy sau mấy chục lần đi xe bus, Rin đã ko còn sợ như lúc đầu, nhưng đó là có Lam đi bên cạnh. Giờ Rin ở một mình, mà đây ko đơn giản là ‘ đám đông ’, đây là cả biển người, tìm thế nào cũng ko thấy lối ra. Áp chế

nội tâm muốn loạn lên, Lam từ từ suy nghĩ: Rin sợ đám đông thì sẽ ko đi vào bên trong, chỉ ở phía ngoài. Nghĩ vậy, Lam liền men theo mép biển người tìm Rin, hi vọng suy đoán của mình là đúng. Vừa tìm, Lam lại nhắc cho Rin:

- * Rin cậu ở đâu? Cậu sợ đám đông mà, sao lại ko chờ tớ ở ngoài cổng? Cậu giờ đang ở đâu? Tớ sẽ tìm.

Ở một nơi, Rin ngồi đọc tin nhắn của Lam mà cảm thấy ấm áp trong lòng, Lam quan tâm đến cậu. Ko muốn Lam lo lắng, Rin nhắn lại:

- * Hiện tại tớ ko ở đám đông đó đâu, cậu đừng lo. Giờ tớ ko thể gặp cậu được, nhưng... Lam, lát nữa cậu hãy nhìn lên sân khấu, tớ có 1 món quà dành cho cậu.

Lam sau khi đọc xong tin nhắn của Rin thì yên tâm hơn, nhưng vẫn nhắn hỏi lại:

- * Sao vậy? Cậu có chuyện gì à? Mà sao lại nhìn lên sân khấu? Ko phải cậu định gây chuyện gì đấy chứ?

Thấy Lam đùa mình, Rin bật cười, nhắn lại:

- * Tớ đúng là có việc nhưng ko phải là gây chuyện đâu. Yên tâm. Mà ngày mai Kuro có buổi giao lưu với fan nên sáng mai tớ cũng bận rồi, chiều mai cậu đi chơi với tớ được ko?

- * Được chứ.

- * Hứa nhé?

- * Tớ hứa.

- * Chắc chắn ko được nuốt lời đấy!

- * Chắc chắn! Cậu sao vậy? Lạ quá!

- * Tớ sợ cậu sẽ từ chối thôi.

- * Tớ đã hứa rồi mà, cậu yên tâm đi.

- * Được, vậy cậu xem liveshow đi nhé. Nhớ chú ý lên sân khấu đấy.

- * Được rồi.

Lam tắt máy, đứng chờ để xem buổi biểu diễn của Kuro ‘ thần thánh ’.

...

Bỗng đèn sân khấu vụt tắt, cả biển người ‘ Oa ’ lên, Lam cũng đoán được buổi biểu diễn đã bắt đầu. MC bước ra, đứng dưới ánh đèn duy nhất trên sân khấu, hình ảnh được chiếu ở màn hình lớn. Cô MC giới thiệu:

- Chào mừng các bạn đến với liveshow của Kuro ngày hôm nay.

- OA... KURO! KURO! KURO!

- Như các bạn đã biết, Kuro là... (lịch sử về Kuro và chào mừng Kuro sang)... Và bây giờ xin mời ca sĩ Kuro!

Như chỉ chờ câu nói này của MC, cả biển người hét lên hưởng ứng. Màn hình lớn vụt tắt. Sân khấu xuất hiện thêm một ánh đèn chiếu theo Kuro. Từ trong cánh gà, Kuro đi ra sân khấu, cười tươi. Ngay lúc đó đám fan hét lên:

- KURO! KURO! KURO!

Vì Lam đứng ở ngoài cùng đám đông nên chỉ thấy có một bóng người đi ra. Vì màn hình lớn đã tắt nên cô cũng ko thấy được mặt Kuro. Khi Kuro đã đứng trên sân khấu, màn hình lớn bỗng hiện số ‘ 5 ’ và bắt đầu đếm ngược. Đám fan cũng rất nhiệt tình đếm theo:

- 5!... 4!... 3!... 2!... 1!... 0!

Số ‘ 0 ’ vừa điểm, màn hình lớn bỗng sáng lên, chiếu trực tiếp hình ảnh của Kuro trên sân khấu. Cả đám người lại hét lên:

- OA... KUROOOOOO...!

Lam nhìn màn hình lớn, kinh hãi:

- Ri... Rin?

Cô ko thể thốt lên câu nào nữa, đầu óc cô bây giờ đang xoay quanh một đống câu hỏi:” Sao lại chiếu hình Rin? Ko phải nên chiếu hình Kuro sao? Hay xảy ra sự cố gì? Nhưng nếu xảy ra sự cố thì fan Kuro phải biết rồi chứ, nhưng họ bình thường thế kia... Chả lẽ... Kuro... là Rin?!!! ”

8. Chương 8: Chương Viii

” Chả lẽ... Kuro... là Rin?!!!!... Nhưng... tại sao... Rin ko nói cho mình biết? Mà Rin đã nói cậu ấy ko thắng cuộc thi đó mà...” Bỗng Lam nhận ra:” Nếu... đó là Rin nói dối. Cậu ấy ko thua cuộc thi... Như vậy... bắt ngờ của cậu ấy... là đây sao? ”.

Trên sân khấu Kuro cười tươi, chào hỏi mọi người:

- # Xin chào các bạn. Cảm ơn các bạn đã đến liveshow ngày hôm nay để ủng hộ Kuro.

- OA... KURO! KURO! KURO!

- # Như tôi đã thông báo, ở liveshow lần này tôi sẽ ra mắt bài hát mới. Bài hát này dành tặng cho một người bạn ở của tôi.

Cả đám đông lại sôi trào lên, ai cũng muốn nghe thử bài hát mới của Kuro. Đọc vietsub lời của Kuro trên màn hình lớn, Lam càng ngạc nhiên:” Rin nói... cậu ấy... có quà dành cho mình... chả lẽ... chính là... bài hát mới này? ”

Kuro lại nói tiếp:

- # Nếu theo thứ tự biểu diễn thì bài hát mới sẽ được biểu diễn cuối cùng nhưng vì tôi muốn dành tặng cho bạn của tôi sớm nên nó sẽ được biểu diễn đầu tiên

- WAAAA...

Mọi người lại ồ lên kinh ngạc, trong đó ko thiếu sự vui mừng. Đám fan ai chả muốn mau mau được nghe bài mới của Kuro. Nhưng ai cũng thắc mắc ko biết ‘ bạn ’ mà Kuro nói đến là ai, là người nào mà có thể khiến Idol đang nổi Kuro sáng tác một bài hát riêng dành tặng và còn thay đổi cả thứ tự biểu diễn. Lam sau khi nghe Kuro nói vậy thì bật cười, Rin quả là hiểu Lam. Lam ko hâm mộ Kuro, nếu biểu diễn ‘ quà của Lam ’ sau thì chắc chắn cô sẽ ko đủ kiên nhẫn ở lại nghe Kuro hát. Còn nếu biểu diễn đầu tiên thì chắc chắn Lam sẽ ở lại nghe ‘ thành ý ’ của Rin, nghe xong về ngay hay ko thì cũng ko quan trọng nữa. Lam cười thầm:” Rin... để tớ xem quà của cậu như thế nào mà muốn tặng tớ theo cách hoành tráng này!”. Khi MC vừa đi vào cánh gà, Kuro cũng bắt đầu buổi biểu diễn. Cả sân khấu sáng rực lên ánh đèn, màn hình lớn cũng hiện lên tên bài hát:” Chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại nhau.”. Lam đọc xong, ồ lên một tiếng. Kuro bắt đầu, bài hát nói về một cô gái sang nước khác du lịch thì gặp một chàng trai, chàng trai thích cô gái nhưng chưa kịp thổ lộ thì cô gái đã về nước. Một năm sau, chàng trai đến đất nước cô gái ở và tìm cô gái.

Đọc vietsub lời bài hát, Lam bật cười, Rin kể chuyện của mình à. Nhưng có đoạn... chàng trai thích cô gái... có phải sự thật ko? Lam có chút mong đợi. Khi nghe đến câu cuối cùng thì Lam sững người. Câu đó được dịch sang tiếng Việt chính là tên bài hát. Nhưng điều làm cô bất ngờ là cảm giác quen thuộc khi nghe Kuro hát câu cuối bằng tiếng Nhật:” Kitto mata aeru “. Lam sức nhớ ra 1 chuyện, cô sững người, Rin biết, Rin cũng thực hiện lời nói đó. Lam nở nụ cười:” Rin... cậu làm tốt lắm! Chúc mừng!”. Đến khi nghe câu cuối thì Lam đỏ mặt:

- * Gửi người con gái của tôi, người con gái màu xanh dương.

Lam bất ngờ, lấy tay che miệng. ‘ Màu xanh dương ’ trong tiếng Việt còn có tên khác là ‘ màu lam ’, đó cũng là tên của Lam. Vậy ‘ người con gái của tôi, người con gái màu xanh dương ’ chính là chỉ Lam. Lam

bây giờ rất kích động, cũng rất vui vì Rin đã viết bài hát này tặng cô. Khi Kuro biểu diễn xong bài này, Lam cũng đi về. Trên đường về, Lam nhắn tin cho Rin:

- * Quà bất ngờ thật!

Một lúc sau thì thấy Rin trả lời:

- * Vậy cậu thích món quà này ko?

- * Quà lớn quá, nhận ko nổi. Mà tớ tưởng cậu đang biểu diễn, sao nhắn tin được?

- * Thì cũng phải có giờ nghỉ ở giữa chứ. Tớ lấy đâu ra sức mà hát tù tù hơn 10 bài.

- * À... Mà tớ đang trên đường về, ko thể ở lại xem cậu biểu diễn rồi, xin lỗi nha.

- * Ko sao, tớ biết cậu sẽ như vậy nên mới biểu diễn bài ấy đầu tiên. Mà chiều mai cậu hứa sẽ đi chơi với mình rồi, đừng có quên đấy.

- * Nhớ mà. Chắc chắn tớ sẽ đến, đừng lo! 3h chiều ở quảng trường chính nhé?

- * Được.

- * Vậy cậu nghỉ ngơi chuẩn bị biểu diễn đi. Tạm biệt.

- * Bye bye.

Lam cất máy, giờ cô đã hiểu vì sao Rin bắt mình hứa sẽ gặp cậu. Rin sợ khi Lam biết Rin là Kuro sẽ sốc, ko muốn gặp Rin nữa. Nhưng có vẻ Rin đã lo thừa rồi.

...

Lúc Lam về đến nhà thì cái Anh vẫn còn ở lại xem liveshow, lên face thì toàn livestream Kuro, Lam nhìn mà giật môi:” Ko ngờ... sức hút của Kuro... lớn như vậy. Nếu để cái Anh cũng như bọn con gái này biết mình quen Kuro có lẽ mình chết luôn ”, nghĩ đến đây, Lam rung mình một cái. Đến khoảng 10h thì cái Anh về, hét rầm trời khen bài hát mới của Kuro hay và khoe mình được chụp ảnh chung với Kuro, làm Lam đuổi mãi mới chịu về phòng. Khi chuẩn bị đi ngủ, thấy có tin nhắn, Lam mở ra đọc, là tin của Rin:

- * Cậu ngủ chưa?

- * Chuẩn bị. Mới vừa bị Mộc Anh làm phiền, nó khoe nó được chụp ảnh với cậu. Sức hút của cậu cũng lớn nhỉ?

- * Haha, lớn vừa vừa.

- * Cậu xong việc rồi à? Về khách sạn chưa?

- * Vừa mới xong luôn, đang trên đường về khách sạn. Mà cậu... thấy... bài hát mới của tớ... thế nào?

- * Hay!

- * Ý của tớ là cậu có suy nghĩ gì khi nghe bài hát ấy?

- * À... tớ thấy nó giống như... cậu dùng chuyện của cậu... để viết ra bài hát này.

Rin đọc tin nhắn của Lam thì vui mừng:” Cậu ấy biết!”. Nhưng khi đọc tin nhắn tiếp theo thì mặt Rin xị xuống, thất vọng:

- * Nhưng có cái chỗ chàng trai thích cô gái là cậu thêm vào đúng ko?

Khi ấn gửi tin này, lòng Lam cũng lộp bộp, lỡ như Rin trả lời ‘ Đúng ’ thì sao? Tim Lam đập mạnh, hồi hộp chờ tin nhắn trả lời của Rin. Rin sau khi đọc xong thì thở dài:” # Cậu ấy ko hiểu thật sao? Chẳng lẽ phải trực tiếp nói ra sao?”

- * Nếu là cậu, cậu có muốn như vậy ko?

Lam đọc xong tin nhắn, hơi bất ngờ vì Rin hỏi ngược lại mình. Cô cũng ko biết là mình muốn hay ko nữa. Nhưng khi xem câu chuyện trong bài hát chính là chuyện của 2 người thì cô vẫn vui. Là vì có đoạn chàng trai thích cô gái sao? Lam nhắn lại:

- * Nếu là tình cảm của người khác thì tớ ko thể quyết định và nói bừa được.

Rin đọc xong câu trả lời mà mình chờ mong thì ko khỏi cười khở, Lam nói vậy là ý gì chứ? Rốt cuộc Lam có thích Rin hay ko? Nếu thích thì Lam cũng sẽ muốn Rin thích mình. Nếu ko thích thì Lam sẽ ko muốn Rin thích mình để duy trì quan hệ bạn bè. Giờ Lam trả lời như vậy, Rin cũng ko hiểu nổi Lam nữa:

- * Chiều mai tớ sẽ nói cho cậu.

Lam sững sốt, Rin nói? Nói gì? Chẳng lẽ là chuyện chàng trai thích cô gái có phải cũng là sự thật. Tim Lam ‘thịch’ một cái, cô ko biết đây là hồi hộp, chờ mong hay là lo sợ nữa. Rồi cô tưởng tượng đủ loại trường hợp xảy ra. Cuối cùng cuộc trò chuyện kết thúc trong sự chờ đợi của cả 2 người.

9. Chương 9: Chương Ix

Chiều hôm sau, lúc Rin đi đến quảng trường thì đã thấy Lam đứng đó nhìn sân khấu đang bị dỡ. Rin lên tiếng:

- * Lam!

Lam nghe có người gọi mình thì quay người lại, thấy Rin thì cười:

- * Rin, cậu đến rồi à?

Rin tiến lại chỗ Lam đứng, trả lời:

- * Ừ, cậu đến lâu chưa?

- * Mới đến thôi, nhà tớ ở gần mà. Hôm nay cậu muốn đi đâu chơi?

Rin nghe vậy, mặt hơi trầm xuống, nói với giọng buồn buồn:

- * Hôm nay tớ ko muốn đi chơi. Cậu có thể đi coffee với tớ ko? Tớ có chuyện muốn nói.

Lam nghe vậy cũng thấy hồi hộp, lo lắng nhưng vẫn nhận lời:

- * Được.

Nói rồi 2 người đi đến quán coffee thuê phòng riêng để khỏi bị người khác phát hiện ra ‘Kuro’. Ngồi đối diện nhau, ko ai biết phải mở lời thế nào. Cuối cùng, Lam đành nói trước:

- * Cậu làm sao lại thành Kuro? Vậy cậu thắng cuộc thi đó à?

- * Ừm.

- * Tớ nghe nói cuộc thi đó tầm quốc tế nên tớ đoán để thắng thì cậu chịu khổ ko ít nhỉ?

Nhắc lại cuộc thi, Rin cười 1 tiếng, nói:

- * Sau mấy lần rớt vào vòng nguy hiểm, vài lần khàn giọng thì tớ vẫn thành quán quân...

Thấy Rin nói về những khó khăn phải trải qua khi tham gia cuộc thi, Lam cũng đồng cảm:

- * Tớ biết cậu sẽ làm được mà. Nhưng có lẽ cậu cũng rất phải cố gắng nhỉ? Nhất là càng gần mấy trận bán kết, chung kết. Tớ chưa đi thi bao giờ nhưng khi xem chương trình khác đến mấy vòng đó cũng thót tim luôn.

- * Cố gắng sao? Lúc trước tớ đăng kí tham gia chỉ vì muốn được đứng trên sân khấu biểu diễn. Tớ chưa từng nghĩ mình sẽ giành được quán quân...

Lam cười an ủi:

- * Thì ko phải bây giờ cậu đã giành được rồi sao?

Rin nhìn thẳng Lam, hỏi:

- * Theo cậu động lực của mình là gì?

Lam ngạc nhiên:

- * Động lực của cậu? Ko phải là yêu thích ca hát sao? Tớ thấy mọi người nói cậu có chất giọng thiên phú mà.

Rin lắc đầu:

- * Yêu ca hát chỉ là một phần nhỏ và là cái cớ thôi. Động lực lớn nhất của tớ chính là... cậu

Lam sửng sốt:

- * Tớ? Tớ có làm gì đâu?

- * Sau cuộc gặp ở Nhật, tớ luôn nhớ câu nói của cậu ‘ Đặt mình vào bài hát ’ và làm theo.

Lam gãi đầu, ko ngờ câu mà mình xuyên tạc lời của một ca sĩ nào đó lại giúp ích tạo thành ‘ Kuro ’:

- * Chỉ là câu tớ ăn cắp của ca sĩ nước tớ thôi, ko ngờ lại có ích với cậu như vậy.

Rin nhìn Lam cười:

- * Ko cần biết đó có phải là cậu nói hay cậu xuyên tạc nhưng cậu nói đúng lúc thì nó sẽ có giá trị thôi.

Lam gật gù:

- * Ủm... Mà cậu đã hiểu dòng chữ tớ viết cho cậu rồi à?

- * Ủ, khi tham gia vòng loại lần thứ 2 của chương trình, tớ có quen một người biết tiếng Việt. Lúc đầu tớ cứ tưởng dòng chữ cậu viết cho tớ là bằng tiếng Việt nên nhờ người ấy xem hộ. Ko ngờ người ấy sau khi đọc xong thì lắc đầu, bảo ko phải tiếng Việt. Nhưng khi người đó đọc dòng đó lên thì tớ mới nhận ra, dòng cậu viết là phiên âm tiếng Việt của câu ‘ Chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại nhau ’ trong tiếng Nhật. Tớ nhớ lại lần đầu gặp cậu, lúc cậu sắp đi tớ đã hỏi chúng ta có thể gặp lại nhau ko thì cậu nói là có thể và đưa tớ tờ giấy viết dòng này. Vậy nên mỗi khi gặp khó khăn trong luyện tập, tớ luôn xem tờ giấy đó như động lực cố gắng để có thể gặp lại cậu và ko phụ lòng fan hâm mộ đầu tiên của tớ.

Lam nghe Rin kể cũng hiểu ra, rất vui vì Rin cố gắng vì mình. Nhưng...” Lần đầu khi gặp lại mình ko nhớ ra cậu ấy. Khi nghe bài hát mới nhớ ra chuyện mình đưa cậu ấy tờ giấy đó. Bây giờ nghe cậu ấy kể chuyện cũng mới nhớ ra mình từng nói mình là fan đầu tiên của Rin. Mà giờ Rin trở thành ‘ Kuro ’ nổi như cồn mình còn ko biết... Rin mà phát hiện liệu có giận mình ko nhỉ?”. Rin lại nói tiếp:

- * Còn về chuyện... trong bài hát có đoạn... chàng trai thích cô gái... có phải sự thật hay ko thì...

Lam nghe đến đây thì hồi hộp, chờ mong, cô còn nghe được cả tiếng đập của tim mình. Rin nhìn thẳng vào mắt Lam nói:

- * Đó là sự thật. Lam, tớ thích cậu. Thích cậu từ lần đầu chúng ta gặp nhau.

Lam nghe xong thì sửng sốt, tròn mắt nhìn Rin. Đầu óc cô bây giờ nghĩ mãi về câu nói của Rin. Bất ngờ? Có! Kích động? Có! Vui sướng?... Có lẽ cũng có... Lam tuy cảm thấy vui mừng khi nghe Rin nói thích mình nhưng cô ko dám chắc về tình cảm của mình. Lỡ như đây chỉ là niềm vui khi được Idol nổi tiếng tỏ tình thì sao?... Lam thực sự ko muốn đem tình cảm của Rin ra đùa giỡn. Lam nhìn Rin, trả lời:

- * Cho tớ thời gian được chứ? Tớ muốn thật nghiêm túc về chuyện này.

Rin nghe Lam nói vậy thì hơi thất vọng, cúi đầu trả lời:

- * Cậu cần thời gian sao? Nhưng ngày mai tớ phải về Nhật rồi.

Thấy biểu cảm của Rin, Lam cũng đau lòng, đành an ủi:

- * Vậy tớ sẽ cố gắng nghĩ nhanh, nếu có thể ngày mai tớ sẽ trả lời, được chứ?

Rin nghe vậy thì phần chần chừ, nhìn Lam cười nhẹ:

- * Vậy... hi vọng cậu mau chóng trả lời tớ.

Lam cũng cười lại với Rin, nói:

- * Tớ sẽ cố. Yên tâm.

- * Ngày mai... cậu có thể... ra sân bay với tớ được ko?

Lam hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của Rin nhưng vẫn đồng ý:

- * Được. Nhưng... ko có fan của cậu đấy chứ? Tớ vẫn chưa muốn chết đâu.

Thấy Lam nói đùa mình, Rin bật cười:

- * Yên tâm. ‘ Điều hổ lý sơn ’.

Lam nghe vậy cũng cười theo:

- * Lần cậu đến cũng dùng cách này đúng ko? Cậu đã gặp tớ trước ngày Kuro đến 2 ngày mà.

- * Ủ, tớ đến trước, ko thông báo công khai để gặp cậu cho tiện. Sau đó tung tin 2 ngày sau ‘ Kuro ’ đến để tránh nghi ngờ. Cho người đóng thế tớ có dáng hao hao giống, bịt kín thì qua cửa thôi.

Lam bật cười, nói:

- * Cậu ko biết đâu, cái lần đó Mộc Anh nhà tớ cũng ra sân bay đón ‘ Kuro ’. Về nhà nó nói:” Người gì mà bịt kín mít, sợ người khác nhìn mòn mắt mặt sao? ”. Còn giận nữa kìa. May mà tớ dùng vé cậu đưa xoa dịu nó chứ nếu ko tớ sẽ chết vì nó phát điên mất.

Rin nghe Lam kể cũng cười:

- * Haha, bắt đắc dĩ thôi. Tớ làm vậy là để sang nhanh chóng. Sau chương trình mà tớ thông báo sẽ sang , ngay tối đó tớ đã sắp xếp để bay đến đây. Là vì... tớ muốn... gặp cậu thật sớm đấy...

Lam nghe vậy thì đỏ mặt, cúi đầu nhưng trong lòng thì cảm thấy ấm áp. Rin nhìn Lam đỏ mặt, bỗng cảm thấy vui vui. Lam đỏ mặt vì cậu? Có phải...? Rin nói tiếp:

- * Mục đích tớ đến lần này để tổ chức liveshow chỉ là cái cớ. Tớ đến đây là muốn tìm cậu.

Lam nghe vậy bất ngờ, ngẩng lên nhìn Rin, im lặng nghe cậu nói tiếp:

- * Lúc đầu tớ cũng ko biết cậu sống ở đâu nên rất bối rối khi chọn địa điểm tổ chức liveshow. Sau đó tớ quyết định chọn HN. Thật may, ông trời ko phụ lòng tớ, cậu cũng sống ở HN, đã vậy nhà cậu còn gần địa điểm biểu diễn nữa. Lúc tớ biết chuyện tớ đã rất vui, có lẽ vui bằng lúc tớ đạt giải quán quân, có khi hơn thế nữa...

Lam nghe mà sửng sốt, chỉ là việc gặp cô mà Rin háo hức và vui mừng đến mức đó sao? Bây giờ Lam cũng ko biết rõ trong lòng mình là loại cảm xúc gì nữa... Cảm động chăng?... Lam nhìn Rin hỏi:

- * Lỡ như... tớ ko sống ở HN thì sao?

Rin nhìn Lam 1 lúc rồi trả lời:

- * Lúc đầu ko phải tớ ko nghĩ đến trường hợp này... lúc đó tớ chỉ hi vọng... cậu cũng xem liveshow của tớ để có thể nghe được bài hát ấy... nhưng thực sự tớ cũng rất lo lắng... lỡ như cậu ko hâm mộ Kuro hay thậm chí... là antifa thì tớ... tớ ko dám nghĩ tiếp nữa...

Lam nghe Rin nói cũng hiểu phần nào, Rin đã đặt bao nhiêu tình cảm, tâm huyết muốn gửi Lam vào bài hát ấy... Lam thật sự cảm động, cô ko nghĩ Rin thích mình đến mức đó... Lam cười:

- * May mà tớ ko phải antifa của Kuro nhỉ?

Rin cũng cười:

- * Ừm.

Lam nghĩ nghĩ rồi hỏi Rin:

- * Mà sao cậu lấy tên là ‘ Kuro ’ ?

- * Họ tên đầy đủ của tớ là Kurosaki Rin. Tớ lấy tên đại diện là ‘ Kuro ’ vì... tên ‘ Rin ’ của tớ... tớ ko muốn... là tên của xã hội... tớ chỉ muốn... nó là của... riêng... cậu thôi...

Càng nói mặt Rin càng đỏ, càng cúi thấp đầu. Lam nghe đến đó thì sững sốt... ko ngờ... ko ngờ Rin lại... Lam bật cười:

- * Haha, Rin, cậu đáng yêu quá!

Thấy Lam cười mình, mặt Rin càng đỏ nhưng khi nhìn Lam cười vui vẻ thì Rin cũng vui theo. Lam vui vì Rin đã nghĩ đến Lam, ngay cả khi trở thành nhân vật công chúng, Rin vẫn để ý đến cảm giác của Lam. Rin cứ như vậy làm sao Lam ko cảm động, ko vui cơ chứ?

10. Chương 10: Chương X

Sáng hôm sau, Lam đứng chờ Rin ở cổng quảng trường như đã hẹn. Đợi một lúc thì có 1 ô tô chạy tới, dừng trước mặt Lam. Từ ghế phụ lái, một người đàn ông bước xuống, đi vòng mở cửa xe cho Lam. Lam nhìn vào trong xe, thấy Rin ngồi đó mới gật đầu cảm ơn người đàn ông rồi lên xe. Chiếc xe lại chuyển bánh. Trên đường ko ai nói gì, cả 2 đều có suy nghĩ riêng của mình. Đến sân bay, lúc ngồi chờ làm thủ tục vẫn ko ai lên tiếng cho đến khi trên loa thông báo chuyến bay Rin đi chuẩn bị cất cánh thì Rin mới hỏi Lam:

- * Lam... cậu đã có câu trả lời chưa?

Lam nhìn Rin, ko phải cô ko có câu trả lời, cả tối qua cô đã suy nghĩ rất kĩ. Cô thích Rin nhưng...:

- * Rin... xin lỗi, bây giờ tớ ko muốn tình cảm làm cản trở tương lai của cậu nên... nếu có duyên gặp lại tớ sẽ trả lời cậu, được ko?

Rin sững sốt sau đó là thất vọng. Cậu biết Lam là muốn tốt cho mình nhưng... thực sự cậu muốn nghe câu trả lời của Lam. 1 năm rồi 2 người mới gặp lại nhau, tình cảm cậu ấp ủ 1 năm đến bây giờ vẫn chưa có đáp án sao? Cậu phải chờ thêm bao nhiêu năm nữa? Rin hỏi Lam:

- * Nếu thực sự gặp lại cậu sẽ trả lời tớ chứ?

Lam gật đầu:

- * Nếu có cơ hội gặp lại tớ sẽ trả lời cậu.

Thấy Rin vẫn buồn vì câu trả lời, Lam nói tiếp:

- * Cậu đã chờ tớ 1 năm. Lần này đến lượt tớ. Tớ sẽ chờ cậu.

Nghe vậy Rin sững sốt, ko dám tin vào tai mình. Lam vừa nói gì... cậu ấy nói sẽ chờ mình sao? Vậy cậu sẽ có cơ hội sao? Kiểm chế tâm trạng vui sướng, Rin kích động hỏi Lam:

- * Cậu... cậu nói thật chứ? Nói vậy... tớ vẫn còn cơ hội đúng ko?

- * Tớ nói thật nhưng về chuyện cậu có cơ hội hay ko thì tớ ko chắc. Tớ chỉ chờ cậu để trả lời cậu thôi.

Tuy Lam nói vậy nhưng ko hề làm giảm mất sự vui mừng của Rin:

- * Lam, cảm ơn cậu.

Lam cười. Sau đó 2 người tạm biệt, Rin về nước...

11. Chương 11: Chương Xi - End

Một năm sau...

- Chị Lam! Chị Lam! Đến đây xem này! Hoa đẹp lắm! Mau lên!

Cái Anh quay đầu lại vẫy tay gọi Lam. Lam nhìn cái Anh nở nụ cười:

- Em cứ đi trước đi! Lát chị qua.

- Mau lên đây!

Nói rồi cái Anh chạy đi, Lam lấy máy ra, chụp ảnh vườn hoa nở rộ. Hè năm nay, nhà Lam đi Đà Lạt chơi, hôm nay được tham quan Thung Lũng Tình Yêu. Đến đây Lam lại nhớ Rin. Cũng đã 1 năm rồi 2 người ko liên lạc nhưng Lam biết chắc chắn Rin vẫn khỏe bởi vì nếu Rin bị gì đó thì cái Anh kiểu gì chả làm ầm lên. Lần ở sân bay đó thật may vì Lam chưa nói ra tình cảm của mình chứ nếu ko thì giờ còn nhớ Rin hơn nữa. Nhìn cánh đồng hoa nở rộ màu sắc, Lam thở dài: "Giá như có Rin ở đây thì sẽ đẹp hơn...". Bỗng máy Lam báo có tin nhắn, Lam mở ra và bất ngờ. Là tin nhắn của Rin, Rin đã đến sao? Vậy sao ko thấy cái Anh nói gì về chuyện Kuro sang ? Lam nhanh chóng đọc tin nhắn:

- * Lam, tớ đến rồi.

Lam vội vàng nhắn lại:

- * Cậu đến lúc nào vậy? Sao tớ ko nghe nói Kuro sang ?

- * Tớ mới đến thôi. Cậu đang ở đâu?

- * A! Có lẽ ko gặp được cậu rồi, tớ đang đi du lịch với cả nhà.

- * Nhà cậu du lịch ở đâu?

- * Năm nay nhà tớ đi Đà Lạt.

- * À... Năm nay tớ cũng sang để du lịch thôi. Hiện tại tớ đang ở một nơi hình như gọi là... Thung Lũng Tình Yêu thì phải.

Lam đọc đến đây thì sững sốt, Thung Lũng Tình Yêu? Đó chẳng phải chỗ Lam đang đi tham quan sao? Vậy là... Rin cũng ở đây. Nghĩ vậy Lam rất kích động nhìn xung quanh. Thấy Lam như vậy, Rin bật cười, nhắn vào máy Lam:

- * Cậu hãy ngoảnh ra sau đi.

Lam đọc tin nhắn mà bất ngờ, chả lẽ... Lam vừa mừng vừa lo làm theo lời Rin. Lam thấy Rin đứng đó, nhìn mình nở nụ cười. Lòng Lam rộn ràng, là Rin, thực sự đó là Rin:

- * Rin...

Rin thấy Lam nhìn mình thì đi lại phía Lam, tim cũng đập mạnh. Khi cách Lam 1m, Rin dừng lại, nhìn Lam, cười hỏi:

- * 1 năm ko gặp, cậu vẫn khỏe chứ?

Lam thấy Rin hỏi mình thì cảm thấy lúng túng, vội vàng trả lời:

- * À, khỏe, khỏe chứ! Còn cậu?

Rin cười:

- * Vẫn khỏe chán...

Ngừng một lúc, Rin nói tiếp:

- * Chúng ta đã ko gặp nhau 1 năm rồi, Lam, cậu đã... có... câu... trả lời chưa?

Lam nghe vậy ngạc nhiên, Rin vẫn nhớ, thực sự... việc đó quan trọng với Rin như vậy sao? Lam bối rối, cúi đầu:

- * Tớ...

Thấy Lam lưỡng lự, Rin lại cảm thấy buồn buồn:

- * Lam, tớ đã luôn muốn biết câu trả lời của cậu. Tớ đã chờ 1 năm, 1 năm nay, ko bao giờ tớ ngừng muốn biết rốt cuộc cậu có thích tớ hay ko... Tớ thực sự thích cậu. Còn cậu thì sao?

Bỗng lòng Lam dâng lên 1 cổ cảm động. Rin vẫn chờ Lam, chờ câu trả lời của Lam. Lam ngây người nhìn Rin một lúc rồi cúi đầu, đỏ mặt trả lời:

- * Tớ... tớ... cũng... thích... thích... cậu...

Rin nghe vậy thì dờ người ra, tim như ngừng đập, đầu óc trống rỗng. Từ bất ngờ chuyển sang kinh ngạc sau đó vui mừng và cuối cùng là kích động, Rin nắm lấy vai Lam, nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi:

- * Cậu... cậu nói gì? Cậu... cậu thích tớ thật sao?

Lam đỏ mặt, đỏ ngốc này, giờ Lam đang ngại lại hỏi Lam như vậy thì làm sao Lam dám trả lời. Lam gật đầu, Rin thấy vậy thì vui mừng, ôm lấy Lam, nói:

- * Lam, cảm ơn cậu, cảm ơn vì đã thích tớ. 1 năm qua, ngay cả trong mơ tớ cũng luôn mơ về chuyện này nhưng vẫn ko có kết quả, tớ ko ngờ, cảm giác được người mình thích thích mình lại tuyệt vời như vậy. Cảm ơn cậu nhiều lắm, Lam.

Lam nghe vậy thì cười, vui đầu vào ngực Rin:” Tớ cũng vui lắm. Cảm ơn cậu, Rin.” Rin lại nói tiếp:

- * Vậy bây giờ chúng ta có thể hẹn hò rồi chứ?

Lam trong lòng Rin đỏ mặt, gật đầu. Nhìn Lam như vậy, Rin thấy đáng yêu chết đi được. Bỗng nhớ ra chuyện gì đó, Lam ngẩng mặt lên hỏi Rin:

- * Sao tớ ko nghe cái Anh nói Kuro sang ? Vậy lúc nào cậu về nước?

Rin cười, lấy ngón tay trở che miệng, làm 1 bộ bí mật, nói:

- * Nói cho cậu 1 chuyện nhé? Tớ đã chuyển hộ khẩu sang sống rồi.

Lam nghe vậy thì kinh ngạc:

- * Hả? Cậu... cậu sang đây... sống?

Rin cười, ôm đầu Lam tựa vào ngực mình nói:

- * Làm sao tớ nỡ để chúng ta yêu xa được chứ.

(Ngọt chết tg rồi >v<. ôi=“” trái=“” tim=“” fa=“” của=“” tui=“”>

Và câu kết: ” CHẮC CHẮN CHÚNG TA SẼ GẶP LẠI NHAU ”

HẾT.

Vậy là xong bộ truyện thứ 2, cảm ơn mọi người đã ủng hộ Lyly. Lyly đang tiếp tục với bộ truyện thứ 3 tên là:” Xuyên? Cái gì? Nữ? Ta là nam!” hi vọng mọi người ủng hộ. Cảm ơn mọi người nhiều.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chac-chan-chung-ta-se-gap-lai-nhau>